

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 9/2026-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JELENČÍK A PARTNERI advokátska kancelária, s. r. o., Tatranská 49, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Nc/4/2025 zo 16. októbra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 22. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením najvyššieho súdu v civilnom spore o námietke zaujatosti proti sudcom Krajského súdu v Košiciach.

II.

2. Žalobca sa proti sťažovateľovi žalobou ešte z roku 2010 domáha ochrany osobnosti za to, že sťažovateľ verejnej kritizoval tzv. antidiskriminačné žaloby sudcov v súvislosti s ich odmeňovaním, a o žalobcovi uviedol, že sudcom rozposielal vzory týchto žalôb. O odvolaní v tomto spore má rozhodnúť krajský súd v senáte sudkýň Popovičovej, Mikovej a Majerčák. Sťažovateľ namietol zaujatosť všetkých sudcov krajského súdu, subsidiárne tých sudcov, ktorí na ňom a na ostatných košických súdoch pôsobili pred aprílom 2020. Odôvodnil to tým, že žalobca od roku 1980 až do apríla 2020 pôsobil na krajskom súde ako sudca, podpredseda súdu a najmenej v rokoch 2011 až 2015 bol predsedom jeho sudcovskej rady. Okrem toho krajský súd sídli v rovnakej budove ako ostatné košické sudy. Žalobca preto musel prísť do nespočetných interakcií so všetkými sudcami týchto súdov a okrem toho im zasielal vzory antidiskriminačných žalôb.

3. Ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením najvyšší súd rozhodol, že sudkyne Miková a Majerčák nie sú vylúčené. Vychádzal z § 49 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Zdôraznil, že vylúčenie sudcu je výnimkou z ústavnej zásady, podľa ktorej nikto nesmie byť odňatý zákonnému sudcovi, a preto možno sudcu vylúčiť skutočne iba výnimočne a z naozaj závažných dôvodov, ktoré mu celkom zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, nezaujato a spravodlivo. Podľa najvyššieho súdu samotná skutočnosť, že žalobca pracoval 40 rokov ako sudca krajského súdu, pričom rozhodoval o právach a povinnostiach sudcov, neodôvodňuje, že by sa sudkyne nejavili ako nestranné, keďže k tomu môže dôjsť iba, ak je celkom zjavné, že vzťah k stranám dosahuje taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti sudca nebude môcť rozhodovať nezávisle a nestranne. Najvyšší súd odkázal na rozhodnutie ústavného súdu (III. ÚS 332/08).

4. Najvyšší súd uviedol, že vzťah medzi sudcami je založený na profesionalite, a preto absentuje objektívny základ na vyslovenie zaujatosti. Opak by bol dôkazom toho, že výlučne pracovný kolegiálny vzťah sudcov všeobecne predpokladá porušovanie sudcovských povinností a etiky. Ak rámec vzťahov neprekročí hranicu profesionálnosti a kolegiálnosti a nezasahuje aj do ich súkromného života, nemožno dospieť k zaujatosti sudcov. Najvyšší súd uzavrel, že argumentácia žalobcu je jeho subjektívnou domnienkou. Vo vzťahu k sudkyňi Popovičovej najvyšší súd uviedol, že o námietke rozhodovať nebude, lebo táto sudkyňa z rozhodovania pri rovnakých okolnostiach a vo veci sťažovateľa vylúčená nebola uznesením najvyššieho súdu z októbra 2010 (INc/58/2010).

III.

5. Sťažovateľ uvádza, že vo veci sa namietli všetci sudcovia krajského súdu a najvyšší súd časť z nich ešte v roku 2010 (INc/58/2010) vylúčil, keď rozhodujúcim prvkom bolo to, že vylúčená časť sudcov uviedla, že so žalobcom majú nielen kolegiálny, ale i priateľský vzťah. Podľa sťažovateľa je vylúčené, aby sudcovia krajského súdu mohli objektívne a nestranne rozhodnúť v jeho veci. Pritom opakuje skutočnosti, ktorými odôvodnil námietku zaujatosti a s ktorými sa podľa neho najvyšší súd nevysporiadal. Osobitne poukazuje na to, že sudkyňa Majerčák sa v roku 2010 vyjadrila tak, že žalobca je kolega, je s ním v priateľskom vzťahu, a z toho dôvodu by mohli vzniknúť pochybnosti o jej nezaujatosti, no najvyšší súd na to nereagoval. Podľa sťažovateľa najvyšší súd nesprávne vztiahol závery uznesenia z roku 2010 (INc/58/2010) aj na rozhodnutie o jeho námietke, hoci šlo o posúdenie iných otázok. To viedlo k tomu, že najvyšší súd nedal odpovede na ním nastolené zásadné otázky. Okrem toho rozhodol len o dvoch namietaných sudkyňiach.

6. Sťažovateľ zdôrazňuje, že konanie v jeho veci trvá viac ako 15 rokov. Podľa sťažovateľa ak by ústavný súd odmietol preskúmať namietané uznesenie, znamenalo by to, že by bol v konaní pred krajským súdom vystavený neprimeranému a len obťažne odstrániteľnému znevýhodneniu. V tejto súvislosti poukazuje na nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 209/2021.

IV.

7. Ústavná sťažnosť je podľa § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) neprípustná a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde

odmietnutá. Otázka zaujatosti sudkýň krajského súdu nie je v civilnom spore sťažovateľa definitívne vyriešená a môže byť predmetom ďalšieho rozhodovania. Sťažovateľovi nič nebráni v tom, aby zaujatosť sudkýň, ktoré majú rozhodovať v jeho veci a v jeho neprospech prípadne rozhodnú, namietol v ďalšom priebehu sporu. Je tomu tak preto, že podľa § 420 písm. e) Civilného sporového poriadku dovolanie možno odôvodniť tým, že rozhodoval vylúčený sudca. I keby boli prijaté sťažovateľom uvádzané závery o nedostatočnom odôvodnení a nesprávnosti záverov najvyššieho súdu v miere porušenia jeho ústavných práv, sťažovateľ bude môcť zaujatosť sudkýň rozhodujúcich v jeho spore namietat' dovolaním ako účinným právnym prostriedkom, ktorý mu zákon priznáva na ochranu jeho základných práv (II. ÚS 794/2016).

8. Je zřejmé, že neprípustnosti ústavnej sťažnosti si bol ústavný súd vedomý aj v sťažovateľom zvýraznenom náleze (IV. ÚS 209/2021), v ktorom dospel k záveru, že vzhľadom na okolnosti tejto inej veci bolo potrebné namietané uznesenie krajského súdu o vylúčení sudkyne okresného súdu podrobiť ústavnej kontrole. Od odmietnutia ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť z dôvodu podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde možno podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustiť len z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Takýmto dôvodom nie je sťažovateľom tvrdená skutočnosť spočívajúca v tom, že konanie o proti nemu podanej žalobe trvá už 15 rokov. Je tomu tak preto, že túto okolnosť sťažovateľ môže namietat' ústavnou sťažnosťou pre porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Okrem toho je zřejmé, že spor sťažovateľa je už v odvolacom konaní, a vzhľadom na to, že krajský súd v jeho veci nariadil pojednávanie, nemožno rozumne predpokladať, že by zrušil rozsudok okresného súdu. Iné dôvody hodné osobitného zreteľa okrem tvrdení o vecnej nesprávnosti a nedostatočnom odôvodnení namietaného uznesenia najvyššieho súdu z argumentácie sťažovateľa nevyplývajú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. januára 2026

Robert Šorl
predseda senátu